

Украјина је у ратном стању! Непријатељ је – Русија! То је у уторак у интервјуу украјинској телевизији изјавио Андреј Лисенко, високи функционер владе у Кијеву. Како је нагласио, поменута објава за сада је ковертирана, али ако руске војне снаге крену на Черниговску или Харковску област, рат је – неизбежан.

Свој допринос ратној реторици дао је и украјински премијер Арсениј Јацењук изјавом да ће се према новој мобилизацији, објављеној 20. јануара, број украјинских војнослужећих са садашњих 68.000 попети на чак – 250.000.

Потом су вести ишле следећим редом: прво је у среду касно увече из Берлина стигло саопштење да су се министри спољних послова Немачке, Русије, Украјине и Француске договорили о испуњењу планова утаничених у септембру у Минску о обустави ватре и повлачењу тешког наоружања са линије сукоба код Доњецке и Луганске области. У четвртак, међутим, нови шок: у гранатирању тролејбуске станице у граду Доњецку погинуло је тринаест особа! Граната је, како се тврди, испаљена са украјинских положаја.

Додајмо и да је руски председник Владимир Путин упутио у Кијев до детаља разрађен план о смиривању ситуације на фронту, повлачењу тешке артиљерије, војске, успостављању тампон зоне... Украјински парламент је овај предлог глатко одбацио.

Колико се све поменуто уклапа у већ поменути „ковертирану објаву рата”, питање је које

тражи одговор.

Зашто би Украјина кренула у рат усред зиме, када су услови за такве походе најнеповољнији? И када се у овдашњем друштву, полако али све чешће, јављају протести против сулуде погибије младића на југоисточном ратишту? Где наћи паре за куповину новог и савременијег наоружања и остале опреме за војску? Сем тога, историја учи да је рат против Русије унапред изгубљен, како је то у свом недавном годишњем обраћању депутатима Државне думе Русије напоменуо председник Владимир Путин, који је при томе на уму имао много опасније противнике од Украјине...

Одговор би се могао пронаћи у неколико чињеница. Прва би свакако могла да буде Јацењуково изразито залагање за што жешћи војни одговор побуњеницима са југоистока земље. Премијер је данас главни јастреб у редовима украјинске владе и у много чему се у том погледу разликује од далеко умеренијег председника Петра Порошенка.

Такође, није тајна да Јацењук нагиње савезништву са САД. О томе сведочи и податак да се у Кијеву у прошлу среду обрео и амерички генерал Фредерик Бен Хоџис, главнокомандујући копнених снага САД. Нема сумње да је његова посета имала за циљ да украјинским колегама укаже на погрешке у начину ратовања, да понеку идеју, па можда и обећа дотурање савременијег наоружања.

Како траје ратно стање на југоистоку Украјине, стиче се утисак да власти у Кијеву (не и председник државе Петар Порошенко) немају интерес да барем ублаже, ако не и потпуно окончају сукоб у Доњецу и Луганску. Кијевски јастребови, смештени у сигурности, далеко од ратишта, свесни су да из евентуалног отвореног сукоба са Русијом не би могли да изађу неопрљаних прстију. Али то по свој прилици и није њихова рачуница. Напротив, они раде све што могу како би у тај рат увукли барем САД, пошто на државе Европске уније, очигледно, не могу да рачунају. Отуд и њихова громогласно изражена жеља да постану чланица западне војне алијансе – НАТО-а.

У тој рачуници погрешна је само премиса да би Вашингтон био вољан да шаље америчке маринце да ваде украјинско кестење из ватре. Напротив, снабдели би украјинску армију гомилом (застарелог) наоружања, послали би им понеког саветника и много обећања и сачекали да виде како се ствари развијају. Уосталом, подсетимо, Украјина је прошле године већ добила наоружање из земаља бивше источне Европе, заостало из совјетских

времена, али не зато да би осавременила своју бојну технику, него да би Американци поменути земљама могли по скупе паре да испоруче своје модерније наоружање.

Москва се већ дуже време залаже да Доњецк и Луганск добију специјални статус унутар украјинских граница. Али, по некима, то је само изговор за продужење „замрзнутог конфликта” који би омогућио Москви да ситуацију држи под својом контролом, а да евентуалне сукобе „одмрзава или замрзава” према сопственом нахођењу и стратешким потребама.

Ако бисмо себи узели слободу да прогнозирамо, отворени рат између Украјине и Русије неће се догодити. Ако ни због чега другог, оно због чињенице да би тиме Кијеву сва врата за улазак у европско друштво била затворена на дуг период. То би требало да подразумева и да ће горе споменути коверат ипак остати затворен, да би га једнога дана у будућности отворили неки историчари.

Али у данашњим условима, посебно оваквим какви владају у Европи, давати прогнозе прилично је незахвално. Јер Стари континент одавно није пуки скуп независних држава, већ породица која је прожета безбројним друштвеним и привредним нитима. Уосталом, то је показао и однос ЕУ према рату у Украјини који се (односно) углавном свео на реторичку подршку и понеку финансијску позајмицу. Мало за окончање буне на југоистоку бивше совјетске републике.

(Политика)